

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาหรือแรงบันดาลใจ

เรื่องต่างๆ เกิดขึ้นมากมายทั้งเป็นเรื่องเล่าปากต่อปาก นิทานพื้นบ้าน บันทึก จดหมายเหตุ ฯลฯ “คนเหนือเรียกน้ำสายนี้ว่า “น้ำแม่ปิง ” หรือ “ น้ำปิง ” หรือ “ แม่ปิง ”.... ก่อนที่จะมีเส้นทางรถไฟสายเหนือเกิดขึ้น ในสมัยรัชกาลที่ ๕ น้ำแม่ปิงเป็นเส้นทางคมนาคม และการค้าที่สำคัญที่สุด จากเชียงใหม่ถึงปากน้ำโพ (นครสวรรค์) เพื่อเดินทางต่อไปยังกรุงเทพฯ และอาศัยน้ำแม่ปิงขนส่งสินค้า หรือเดินทางขึ้นเหนือถึงเชียงใหม่ ..

..หมอมแมกกลวารีพร้อมคณะ ขนสัมภาระขึ้นมาเชียงใหม่ ด้วยเรือใหญ่สองลำ กินเวลาเดินทางทั้งสิ้นถึงสามเดือนเต็ม โดยเฉพาะการนำเรือผ่านแก่งต่างๆ ในเขตอำเภอฮอด และตากใช้เวลาถึงเดือนเศษ..

ในสายตาของฮอลเล่ทเอง เขาเห็นว่าน้ำแม่ปิง เป็นแม่น้ำที่มีความงดงาม และน่ารื่นรมย์มาก เนื่องจากเป็นแม่น้ำสายใหญ่ น้ำปริ่มฝั่ง และมีต้นไม้ทั้งไม้ดอกไม้ผล ยืนต้นเรียงรายตลอดสองฝั่งลำน้ำ” (เมืองโบราณ, ออนไลน์23 พฤศจิกายน2553)

วัตถุประสงค์

เพื่ออาศัยพื้นที่ทางกายภาพ ของน้ำแม่ปิง เป็นจุดเชื่อมโยงในการค้นหาพื้นที่ในจินตนาการ การสร้างสรรค์ กระตุ้นในเรื่องประสบการณ์ ระหว่างการพายเรือจากจังหวัดเชียงใหม่ไปจนถึงเขื่อนภูมิพล จังหวัดตาก

เพื่อเรียนรู้ ระบบนิเวศน์ สภาพแวดล้อม ชุมชน การดำรงชีวิตของผู้คน ริมฝั่งน้ำแม่ปิงที่นำไปสู่เรื่องเล่า “ น้ำแม่ปิง ” ต่างๆ ในอดีตถึงปัจจุบัน

ความสนใจสืบเนื่องมาจากผลงานสร้างสรรค์ชุดก่อนวิทยานิพนธ์

ผลงาน “เครื่องนุ่งห่มสมัยนิยม 2552” (The Fashionable Wearing: Mae Kha 2009) สะท้อนถึงสภาพสิ่งแวดล้อมและสังคมในปัจจุบันที่มีผลกระทบมาจากการดำเนินชีวิตของคนในสังคม โดยใช้ดินตะกอน และตะไคร่น้ำที่เกิดจากคลองแม่ข่าในจังหวัดเชียงใหม่ มาย้อม เคลือบผ้า เพื่อทำเป็นเครื่องนุ่งห่มในการแสดงสด และบันทึกเป็นภาพถ่ายและประติมากรรมเป็นสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน ประกอบกับภาพถ่ายจากสภาพแวดล้อมคลองแม่ข่า

จากผลงานชุดดังกล่าวนี้ทำให้ข้าพเจ้าต้องการสืบเสาะถึงความต่อเนื่องของสายน้ำ จากคลองแม่ข่าที่ไหลลงไปรวมในน้ำแม่ปิงและผลกระทบต่างๆ ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง ของสภาพแวดล้อมและวิถีชีวิต

ภาพประกอบที่ 1.1 ภาพผลงานเครื่องนุ่งห่มสมัยนิยม 2552

ภาพประกอบที่ 1.2 ภาพผลงานเครื่องนึ่งห่มสมัยนิยม 2552

ภาพประกอบที่ 1.3 ภาพผลงานเครื่องนึ่งห่มสมัยนิยม 2552